Payamdaily.ir

نخستین روزنامه صبح البرز

پیام آشنا

شماره ۲۹۰۲
چهارشنبه / ۲۶ آذر / ۱۴۰۴
۲۶ / جمادی الثانی / ۱۴۴۷
17 / December / 2025

صاحب امتیاز: موسسه همگامان اندیشه زمان
مدیرمسئول: محمود حیدری - سردبیر: بافره حیدری
نشانی: کرج، بلوار کاوین، خیابان فرهنگ، جنب کانون کارشناسان رسمی دادگستری
تلفن: ۳۲۵۳۴۴۴۳-۳۲۵۳۸۳۸۳-۰۲۶-فکس: ۳۲۵۳۰۱۰۱
امتیاز در طرح ارزیابی کیفی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی: ۶۷۱۸۰
چاپ: کارگر

غزل امروز با حافظ

پیش از اینت پیش از این اندیشه عُشّاق بود
مهرورزی تو با ما شُهره آفاق بود
یاد باد آن صحبت شب‌ها که با نوشین لبان
بحث سِرّ عشق و ذکرِ حلقه عُشّاق بود

غزل

با خار بودی همنشین
چون عقل با جانی قرین
بر آسمان رو از زمین
منزل به منزل تا لقا

مولانا

اوقات شرعی

اذان صبح	طلوع آفتاب	اذان ظهر	غروب آفتاب	اذان مغرب
۵:۴۰	۰۷:۱۰	۱۲:۰۲	۱۶:۵۴	۱۷:۱۵

برگه

تا زنده هستید دل خود را زنده و شاداب نگهدارید؛ فرصت برای دلتنگی و مرگ بسیار زیاد است...

اسکار وایلد

گزارش روز

حقی که نباید زیر سایه گوشی‌های هوشمند گم شود

به گفته روان‌شناسان گروهی از والدیتی که فرزندانشان را وارد فضای نمایشی شبکه‌های اجتماعی می‌کنند، خود در زندگی واقعی احساس شکست یا دیده‌نشدن داشته‌اند. آن‌ها در جستجوی شهرتی هستند که هرگز تجربه نکرده‌اند و حالا این نیاز را از مسیر کودکشان دنبال می‌کنند.

به گزارش پیام آشنا به نقل از اطلاعات، با گسترش شبکه‌های اجتماعی و حضور پررنگ خانواده‌ها در این فضا، شکل تازه‌ای از بهره‌کشی از کودکان پدیدار شده است؛ پدیده‌ای که حالا با عنوان «کودکان کار مجازی» شناخته می‌شود. کودکانی که دیگر پشت چراغ قرمز گل نمی‌فروشند و اسپند دود نمی‌کنند؛ آن‌ها روبه‌روی دوربین، در لباس‌های شیک و لوکیشن‌های جذاب ظاهر می‌شوند تا برای صفحه‌های مجازی درآمد تولید کنند؛ درآمدهایی که اغلب به جیب والدین یا مؤسسه‌های تبلیغاتی می‌رود. کودکانی که باید لباس‌های مرتب بپوشند، همیشه لبخند بزنند، رژسته‌های بزرگسالانه بگیرند و هر روز تصویری متفاوت از خود ارائه دهند تا صفحه‌های مجازی خانواده‌ها گرم بماند و درآمدشان قطع نشود.

این کودکان پیش از آنکه فرصت تجربه کودکی داشته باشند، وارد فضای رقابتی و بی‌رحم شبکه‌های اجتماعی می‌شوند. آن‌ها دائماً با دیگر بچه‌ها و حتی بزرگسالان مقایسه می‌شوند، چون باید هر لحظه توجه مخاطب را حفظ کنند تا دنبال کننده کم نشود و تعامل صفحه بالا بماند. طبیعی است که چنین فضایی، کودکی را از بچه‌ها می‌گیرد و آن‌ها را وادار می‌کند نقش‌هایی را بازی کنند که هیچ سنخیتی با سن‌شان ندارد.

در پشت این ظاهر شیک، واقعیت‌هایی تلخ پنهان است؛ گزارش‌هایی وجود دارد که برخی والدین برای «تناسب اندام» کودک به او قرص لاغری می‌دهند، رژیم غذایی سخت اعمال می‌کنند یا حتی بچه را بدون غذا می‌گذارند تا در فیلم‌ها و عکس‌ها «قابل‌قبول‌تر» دیده شود. این اقدامات نه تنها مصداق روشن آزار کودک است، بلکه پیامدهای جسمی و روانی جبران‌ناپذیری به همراه دارد.

از سوی دیگر، انتشار بی‌محابای تصاویر کودکان در فضای باز اینترنت، آن‌ها را در معرض نگاه سوءاستفاده‌گران قرار می‌دهد؛ خطری که بسیاری از والدین از شدت آن بی‌خبرند یا جدی‌اش نمی‌گیرند.

چرا برخی والدین دست به این رفتارها می‌زنند؟ روان‌شناسان معتقدند بخش قابل‌توجهی از والدیتی که فرزندانشان را وارد فضای نمایشی شبکه‌های اجتماعی می‌کنند، خود در زندگی واقعی احساس شکست، کم‌اهمیتی یا دیده‌نشدن داشته‌اند. آن‌ها در جستجوی شهرتی هستند که هرگز تجربه نکرده‌اند و حالا این نیاز را از مسیر کودکشان دنبال می‌کنند.

به عبارتی، فرزند تبدیل به جایگزین والد شده و بار دیده‌شدن و تأمین مالی خانواده را به دوش می‌کشد.

واقعیت تلخ این است که در برخی خانواده‌ها نقش‌ها کاملاً جابه‌جا شده است؛ پدر و مادر خرج زندگی را نه از کار خود، بلکه از درآمد کودکی تأمین می‌کنند که حتی معنای پول را نمی‌فهمد. بسیاری از همین والدین تصور می‌کنند در حال ساختن آینده روشن برای فرزند هستند، در حالی که از پیامدهای ستگیتی که بر روان او می‌گذارد کاملاً بی‌خبرند.

از سوی دیگر نباید فراموش کرد که کودکان در سنین پایین، نگاهشان تماماً به والدین است. کودکانی که از خردسالی در فضای بلاگری و اینفلوئنسری بزرگ می‌شوند، به دلیل همین الگوگیری مستقیم، اساساً متوجه نقض حقوق خود نمی‌شوند و تصور می‌کنند این روند «طبیعی» و «درست» است. همین مسئله اجازه نمی‌دهد آن‌ها از حقوق از دست‌رفته خود آگاه شوند و در برابر آن واکنشی داشته باشند؛ لذا هر وقت از کودکان بلاگر یا اینفلوئنسر پرسیده می‌شود که آیا این کار را دوست داری؟ جوابشان اغلب مثبت خواهد بود!

نقش ناآگاهی و خلأ قانونی

یکی از مشکلات اصلی، تصور نبود قانون است. اگرچه قانون مشخصی دقیقاً با عنوان «فعالیت کودک در شبکه‌های اجتماعی» نداریم، اما طبق «قانون حمایت از اطفال و نوجوانان مصوب ۱۳۹۹»، بهره‌کشی اقتصادی که سلامت جسمی یا روانی کودک را به مخاطره بیندازد، جرم است. با این حال، نبود نظارت دقیق باعث شده هر والدین یا نهادی بدون نظارت و بدون کسب مجوز معتبر، فعالیت کودک را مدیریت کند.

در حالی که الزام به استفاده از حساب‌های کاربری تحت‌نظر دولت، وکلای معتبر و بانک‌ها، تعیین جواز حرفه‌ای برای والدین فعال در این حوزه مشابه بسیاری از مشاغلی که نیازمند مجوز هستند و همچنین حضور افراد متخصص برای بررسی وضعیت سلامت جسمی و روانی کودک، می‌تواند از آسیب‌های جدی جلوگیری کند.

حتی استفاده از ابزارهای عبور از فیلترینگ بین‌المللی و نبود نظارت بر عملکرد والدین، این فضا را بی‌قانون‌تر و پرخطرتر کرده است.

نقش دنبال‌کنندگان: ما هم مسئولیم

روان‌شناسان حوزه کودک هشدار می‌دهند که مسئولیت تنها بر دوش والدین نیست؛ مخاطبانی که این صفحات را دنبال می‌کنند هم در تشدید این روند نقش دارند. هر دنبال کردن، هر لایک و هر بازدید، تشویقی نامرئی برای والدین است تا کودک را بیشتر در معرض نمایش قرار دهند.

به گفته متخصصان، بهترین کار این است که مردم از پیگیری و دنبال کردن صفحات کودکان خودداری کنند؛ زیرا هرچه مخاطب بیشتر باشد، آسیب و سوءاستفاده نیز بیشتر می‌شود. قطع این چرخه از جایی آغاز می‌شود که جامعه مسئولیت جمعی خود را بپذیرد.

جمع‌بندی

کودکانی که امروز در شبکه‌های اجتماعی چهره‌های محبوب به نظر می‌رسند، فردا ممکن است با زخم‌هایی وارد بزرگسالی شوند که درمانشان سال‌ها طول می‌کشد: فقدان هویت مستقل، اضطراب دائمی، ترس از قضاوت، خاطرات تلخ از اجبار، و احساس آنکه هرگز «کودکی نکرده‌اند».

حمایت از این نسل فقط با قانون‌گذاری محقق نمی‌شود؛ ابتدا باید نگاه جامعه تغییر کند. باید یاد بگیریم که کودکی نمایش نیست، سرمایه‌گذاری نیست و وسیله‌ای برای شهرت و درآمد نیست. کودکی حق است؛ حقی که نباید زیر سایه گوشی‌های هوشمند گم شود.

برش

وقتی حرمت‌ها قربانی لایک می‌شود

این روزها در شبکه‌های اجتماعی صحنه‌ای تکراری شده است؛ ویدئوهایی طنز که سوژه محوری آنها مسخره کردن پدر و مادر، همسر، برادر، خواهر و حتی فرزند است؛ دانش‌آموزانی که از معلم‌شان فیلم می‌گیرند؛ همسرانی که عیب‌های یکدیگر را برای خندانده دیگران منتشر می‌کنند و نزدیکانی که حریم خصوصی یکدیگر را برای چند ثانیه خنده می‌شکنند.

به گزارش پیام آشنا به نقل از همشهری، این روزها در شبکه‌های اجتماعی صحنه‌ای تکراری شده است؛ ویدئوهایی طنز که سوژه محوری آنها مسخره کردن پدر و مادر، همسر، برادر، خواهر و حتی فرزند است؛ دانش‌آموزانی که از معلم‌شان فیلم می‌گیرند؛ همسرانی که عیب‌های یکدیگر را برای خندانده دیگران منتشر می‌کنند و نزدیکانی که حریم خصوصی یکدیگر را برای چند ثانیه خنده می‌شکنند.

این رفتارها را نباید ساده گرفت. این فقط یک شوخی یا سرگرمی نیست؛ نشانه یک آسیب نگران‌کننده در فرهنگ رسانه‌ای ماست. ما با پدیده‌ای روبه‌رو هستیم که اعتراض، تمسخر و مرزشکنی را به «هویت» تبدیل کرده است.

وقتی اعتراض تبدیل به هویت شد، موضوع آن اهمیتی ندارد. دیروز مخاطب اعتراض، مسئول و حکومت بود؛ امروز نوبت رسیده به معلم، پدر، مادر، همسر و فرزند و احترام به عزیزترین آدم‌ها قربانی چند لایک و چند ثانیه دیده‌شدن می‌شود.

ریشه این بحران فقط اجتماعی نیست؛ هویتی است. در فرهنگ مدرن و در جهان شبکه‌های اجتماعی، افراد برای متمایزشدن نیاز دارند «نه» بگویند، اما چون متمایزشدن از مسیرهای سخت مانند هنر، علم، مهارت یا اخلاق نیاز به تلاش دارد، مسیر ساده‌تر انتخاب می‌شود: مخالفت، تمرد و اعتراض؛ حالا یا در قالب نقد و حمله یا در قالب طنز و مسخره.

این الگو فقط ایرانی نیست؛ در دل فرهنگ غربی دهه‌هاست که پرورش یافته است؛ در هیپ‌هاپ و ریپ؛ در جریان‌های شیطان‌پرستی نمادین؛ در هنرهای معترض؛ در موسیقی‌هایی که «نه گفتن به همه‌چیز» را نشانه آزادی می‌دانند.

در بسیاری از این جریان‌ها شیطان نماد کسی است که از راه اعتراض هویت پیدا می‌کند: «من سجده نمی‌کنم، پس هستم». این همان فلسفه قدیمی تمرد است که امروز لباس مدرن پوشیده است.

وقتی همین روحیه وارد شبکه‌های اجتماعی می‌شود، کلامت گذاشتن نیز به میدان نبرد هویتی تبدیل می‌شود. هر که مخالف است باید تحقیر شود؛ هر نظری که با ما یکی نباشد باید لگدمال شود و لحن‌ها چتان خشن می‌شود که گویی هر نقد، حمله به «هویت» شخصی است.

فرهنگ اعتراض اگر اخلاق نداشته باشد، از نقد و مطالبه و عدالت‌خواهی جدا می‌شود و به سمت نوعی عصیان بی‌هدف می‌رود؛ عصیانی که نه اصلاح می‌کند، نه می‌سازد؛ فقط حرمت می‌ریزد و روابط انسانی را فرسوده می‌کند.

امروز نشانه‌های این هویت اعتراضی را در سبک کلامت گذاشتن، نقد کردن، طنز ساختن و حتی شوخی‌های خانوادگی می‌بینیم.

نگران باشیم و برای اصلاح این فرهنگ چاره بیندیشیم. این مسیر اگر ادامه یابد، نه سیاست را اصلاح می‌کند، نه جامعه را آرام‌تر، نه خانواده را محترم‌تر؛ فقط جامعه‌ای می‌سازد که در آن، انسان‌ها از راه تحقیر یکدیگر احساس بودن می‌کنند.

خطر!

از ذخیره‌ی آب ایران

قطره، چند، قطره، باقیست.

من حتی کمپین «یک قطره آب» هستم.

آگهی فراخوان عمومی (نوبت دوم)

شهرداری گرمدره در نظر دارد نسبت به مناقصه های ذیل از طریق برگزاری مناقصه عمومی یک مرحله ای و انتخاب پیمانکار واجد صلاحیت اقدام نماید مقتضی است پیشنهاد دهندگان در صورت تمایل به شرکت در مناقصه های ذیل می بایست کلیه مستندات ذکر شده در شرایط را در سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد ایران) به آدرس setadiran.ir مراجعه و به صورت امضای الکترونیکی و ممهور شده بارگذاری نمایند.

۱- مناقصه یک مرحله ای با موضوع خرید ((یک دستگاه ژنراتور دیزلی ۳۰۰ کاوا به همراه کلیه متعلقات بدنه کامل، بدنه موتور تابلو برق با برد کنترلی، سایلنت، اتصالات، شاسی، باک سوخت، لرزه گیر، کانوپی و...))

شرکت کنندگان می بایست ضمانت نامه ای معادل ۱/۲۵۰/۰۰۰/۰۰۰ ریال به صورت فیش بانکی یا ضمانت نامه بانکی (با اعتبار ۹۰ روز از تاریخ ارسال پیشنهادات) به شماره حساب جاری ٤٦١٥٤٣٩٣٧٦٠٢٥٣ نزد بانک سپه شعبه شهید غفاری کد ٤٦١٥ بنام شهرداری گرمدره به شناسه ملی ۱٤۰۰۲۰۷٦۷۹۳ در مهلت مقرر ارائه نمایند. متقاضیان باید پروانه کسب مرتبط برای فروشگاه ها اسناد مربوط به ثبت کارخانه (پروانه بهره برداری یا موافقت اصولی مرتبط) برای کارخانجات، اساسنامه مرتبط برای شرکت ها را داشته باشند. کالای مورد نظر باید دارای دوره گارانتی یکساله، خدمات پس از فروش ده ساله داشته باشند. دوره تضمین قرارداد، شش ماه است. کلیه مستندات ذکر شده در شرایط را در سامانه تدارکات الکترونیک دولت (ستاد ایران) به آدرس setadiran.ir بصورت ممهور شده ویا امضا الکترونیک بارگزاری نمایند.

تاریخ بازگشایی پاکات ۱٤۰٤/۱۰/۰۸ ساعت ۱٤:۰۰ در شهرداری گرمدره می باشد.

شناسه آگهی: ۲۰٦۹۳٦۳